

Dve pripovedki o sv. Miklavžu.¹⁾

1. Sv. Miklavž in zamorec.

Y davnih časih se je zgodilo pogosto, da so se dvignili zamorci iz gorenje Afrike in ropali po Italiji, Španiji in Franciji. Bili so to divji tatinski Saraceni. Enkrat so planili z veliko silo v Kalábrijo, v deželo južne Italije. Gorjé so bili ubogim Kalabrezom, kajti pobijali so, plenili in pustošili, da je bilo groza. Dá, niti cerkvam niso prizanašali.

Ob tem bogoskrunskem početju se nekoč zgodi, da najde Saracén v neki cerkvi podobo sv. Miklavža. Ker mu ugaja, jo vzame ter odnese v svoje kraje. Nevedoč, kdo je ta, ki ga kaže podoba, pobara o tem nekega kristjana. Krščeničnik odgovori: „Podoba kaže sv. Miklavža, škofa, ki je pri Bogu takó mogočen, da izprosi od Njega vse dobrote onemu, ki se mu iz srcá priporoči.“

„Dobro“, si misli zamorec, „če je sv. Miklavž tako mogočen, izvolim ga za varuha svojim zakladom, da mi jih kdo ne ukrade.“ To rekši zaklene podobo v omaro k svojim zakladom.

Prigodi se pa, da ulomijo čez nekaj časa vendarle tatje v njegovo hišo. Poberó mu vse zaklade in pusté le podobo sv. Miklavža. Ko Saracén to opazi, se razljuti in zbesní. Zmerja in preklinja sv. Miklavža ter ga v svojem srdú celó s šibo natepe. Tudi se zapriseže, da bo podobo vsak dan zopet pretepel, dokler mu spet zakladov ne spravi v omaro.

Pa glejte čudo! Sv. Miklavž se prikaže že naslednjo noč tatovom ter od njih odločno zahteva ukradene zaklade. Ko tatovi ugledajo sveto in resnobno obličje škofovo, se takó prestrašijo, da mu jih izročé brez ugovora. Sv. Miklavž jih vzáme ter skrivnostno zopet vrne zamorcu.

Otroci, od takó mogočnega zavetnika, kakor je sv. Miklavž, ki je celó svojemu razžalniku izkazal dobroto, pričakujete lahko tudi vi kaj dobrega. Le pribežite zaupljivo k njemu, saj vas ima rad, tako rad.

¹⁾ Iz pridig o. Ivana Svetokriškega.

2. Sv. Miklavž in osliča.

Sv. Miklavž je nekdamj potoval s svojim služabnikom v daljnje kraje. Pa nista šla peš, ampak jezdila sta vsak svojega osliča. Že pozno v noč prideta do samotne gostilne, kjer se utrujena ustavita. A zaželeno krščanske gostoljubnosti nista našla, kajti gostilničar je bil pogan. Ko zvé, da ima pod streho dva kristjana in da je eden celo škof, sklene maščevalen načrt. Po noči se splazi v hlev ter odseka glavi popotnikovima osloma.

Druzega dné ukaže sv. Miklavž služabniku še pred zorom osedlati osliča, da bi zarano odrinila. Sluga uboga. Pa kakó se ustraši, ko opazi, da sta osliča končana. Nemudoma sporoči to sv. Miklavžu. Sveti mož pa mu zapové, naj brez odloga prišije glavi živinčet k truploma. Toda v naglici in zmedi se zgodi, da prišije sluga v polumraku glavo sivčevu k truplu črnčevemu, a glavo črnčevu k truplu sivčevemu. A pri vsem tem oživita oslička koj po dovršenem delu ter vstaneta mahoma samaodsebe. Sluga ju na to osedlá ter prižene pred krčmo.

V tem se zdani. Zdaj šele opazi sluga, da ima sivec glavo črnčevu, a črnec glavo sivčevu. Osupel pokličé domače na vse grlo. Prvi priteče seveda krčmar, ki stoji kakor očaran pred oživelima osličema. Zdaj pač spozna, da premore Bog kristjanov vendarle več, nego njegovi maliki. Nehoté poklekne pred došlega škofa ter ga potrtr prosi odpuščenja.

Kakó prav ima apostol, ki piše: Če je Bog z nami, kdo je zoper nas?

Jos. Balič.

Kratkočasnica.

A: „No, boter, kaj pa delate na stare dni!“ —
B: „Le čakaj, ti vse natanko razložim. Glej, takale so moja vsakdanja opravila: ko eno končam, pa drugo začnem.“